

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΣ τὴν ἐβδομάδα — μιὰ φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς ὅτῃν Ἑλλάδα — δραχμαῖς ἔξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτῳ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς, — ἔγινες συνδρομητής.
Ἐνα φύλλο μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Ἰουνίου ἐνδεκάτη,
ὕπνος, γλέντι καὶ ῥαχάτι.

Φθάσαμε ὅτῃ δωδεκάδα,
Θεὲ, σῶσε τὴν Ἑλλάδα.

Ἄς ποῦμε μερικά, — γιὰ τὰ Δημαρχικά.

Τῶν ἐκλογῶν ἀρχίτισε ἡ φούρια,
ἀναβρασμὸς πολλὸς ὅτῃς γειτονιάς,
μαχαίρια ὅτῃ σελάχια καὶ κουμπούρια,
συζήτησις, χαστούκια, μπαστουνιαῖς.

Ὁ κόσμος ὅλος τρέχει καὶ κινεῖται,
πέρνουν καὶ οἱ κωφάλαοι ῥιμιά,
καὶ ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι πολῖται
χωρὶς νὰ θέλουν ἴσως δουλειά.

Ὅσο κι' ἂν ἦσαι ξένοιαστος τεμπέλης,
δὲν εἰσπορεῖς νὰ στέκεσαι ἀργός·
μὲ τὸ στανιὸ καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃς,
θὰ γίνῃς κομματάρχης κι' ἀρχηγός.

Καὶ ἡ γυναῖκα, ζῦπνησαν ἀκόμα,
μαζεύουνε καὶ ψήφους φανερά,
φωνάζουν γιὰ τὸ ἓνα κι' ἄλλο κόμμα,
καὶ πιάνονται κι' αὐταῖς καμμιὰ φορά.

Κι' ἂν εἶχανε σελάχια κι' ἡ κυρία,
πῶ! πῶ! τί φονικά ὅτῃς ἐκλογαῖς!

Θ' ἀκούγαμε καὶ ἄλλαις ἱστορίαις,
καὶ γυναικῶν καυγάδες καὶ σφαγαῖς.

Τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων ὅλο βράζει,
κι' ἀπάνω ὅτῳ πιότῳ καὶ τὸ φαγεῖ
ὁ Ἕλληνας γιὰ τὸ τίποτα σὲ σφάζει,
καὶ μάλιστα σὰν τύχη ἐκλογή.

Ὡ! χαίρετε, γενναῖα παλληκάρια,
ἀπόγονοι Ἑλλήνων τρομεροῖ!

Ὡ! χαίρετε, ἀδάσταχτα λειοντάρια
τοῦ Ροῦδανίου, τῆς Πλάκας, τοῦ Ψυρρέϊ.

Σελάχια ὅτῳ ζωνάρ, σὰς βαστάτε,
κουμπούρι καὶ μαχαίρι κοφτερό,
ἔσχιζετε, σκοτώνετε, κτυπάτε,
κι' ὅς τρέχη καὶ τὸ αἷμα σὰν νερό.

Τί θράμβοι, τί τρόπαια, τί νίκαι,
τί θάρρος καὶ φαικτὴ παλληκάρια!
Ἄπ' τὰ δικά σας κόκκαλα ἐβγήκε
ἡ δόξα, ἡ τιμή, κι' ἡ ἐλευθερία!

Οι Δήμαρχοί μας όλοι καμαρώνουν,
και τρέχουν με πηλάλα δυνατή·
από καπνό ή σάλαις των θολόνουν,
και στέκουν νύκτα 'μέρα ξυπνητοί.

Κάθε στιγμή επίσκεψι προσμένουν,
μοιράζονται τσιγάρα και κρασί,
μ' απ' όσους εις τὰ σπήτια των πηγαίνουν
θαρρῶ δὲν ἔχουν ψῆφο οἱ μισοί.

Κι' οἱ Δήμαρχοι κυττοῦν ἀπὸ τ' ἀσκέρι
ἢ σκάλα τοῦ σπητιοῦ των νὰ χαλαῖ,
κι' ἐλπίζουν πῶς θὰ βάλουνε 'στὸ χέρι
τοῦ Δήμου τῆς τιμαῖς και τὰ καλά.

Και ὁ καθείς τοὺς βλάμηδες χαϊδεύει,
και πέφτουνε ρουσφέτια και τραμποῦκια,
κανέννας ν' ἀποτύχη δὲν πιστεύει,
θὰ ἐπιτύχουν ὅλοι μονοκούκι.

Τί χαλασμός και κινήσεις μεγάλη!
γεννᾷ ἐφημερίδες κάθε 'μέρα,
τὸν ἄμπακο ὁ ἕνας τᾷ ἄλλου ψάλλει,
και ἀπ' ἐδῶ βρισιαῖς κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα.

Σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις τῆς πατρίδος
κι' ὁ κάθε ξυλοσχίστης φουκαρᾷς
διευθυντῆς θὰ 'βγῇ ἐφημερίδος,
θὰ γίνη και αὐτὸς καλαμαράς.

Μιὰ τέτοια ἐποχὴ νὰ πάη ἔτσι
χωρὶς ἐφημερίδες και βρισιαῖς;
ὅσο νὰ 'πῆς, θὲ νὰ βγῇ τὸ γκιουβέτσι,
θὰ σφιξῆς δὲ και κάμποσαις κρασιαῖς.

Και κόβονται τοῦ δρόμου οἱ γραφειάδες,
και πέρνουν τοὺς Δημάρχους παγανιά,
ἐμπρὸς και 'πίσω κάνουν τεμενάδες,
κι' ἀρχίζει ὁ λουφὲς κι' ἡ ζητιανιά.

Κινεῖται ἡ πρωτεύουσα κι' ὁ τύπος,
τὸ κάθε καπηλειὸ κι' ὁ καφενέας,
παντοῦ ἀντάρα, σύγχυσις και κτύπος,
μαλλώματα και ἄγριαις φωναῖς.

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ὁ ἡσυχος ἀκόμα
'στῆς ἐκλογαῖς οὐδέτερος δὲν στέκω·
κι' ἀφοῦ καθέννας πάει μ' ἕνα κόμμα,
κι' ἐγὼ ὑποστηρίζω τὸν **Νταλέκο**.

Ἄιντε, μωρὲ βλαμᾶκια, στὸ πόδι σηκωθῆτε·
ἢ ἐκλογαῖς ζυγόνουν..... λοιπὸν τί καρτερεῖτε;
Στραβὰ στραβὰ και πάλι φορέσετε τὸν κούκο,
κι' ἀπ' ὅλους τοὺς Δημάρχους βαρέσετε τραμποῦκο.
'Ανοίξετε, βαρέλαις, και τὸ κρασί ἄς τρέξη.....
'Αἴντε, μωρὲ βλαμᾶκια, και κάτι θὰ μᾶς φέξη.

Τί ὡμορφαις ἡμέραις γιὰ 'μᾶς τοὺς κουβαρντάδες!
ὅλο φαγεῖ και γλέντι, βιολιά και καρωτσάδες.
Γιὰ 'μᾶς μεγάλη τώρα ἀνοίγεται κουβέντα,
παντοῦ μᾶς κάνουν χάδια και τόσα κοπλιμέντα,
ὁ κάθε δήμαρχός μας χαρούμενος μᾶς βλέπει,
και σ' ὅλ' αὐτὰ μᾶς δίνουν και κάτι γιὰ τὴν τσέπη.

Ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!..... ἀδιδάκοπα γλεντᾶτε,
κι' ἐμπρὸς 'στοὺς Τενεκίδες τὴν πόζα σας βαστάτε.
Καιρὸς και τ' ἀνταμάκια νὰ κάνουν τὸ μεγάλο...
'μιλάτε μὲ τὸν ἕνα, 'μιλάτε μὲ τὸν ἄλλο,
εἰς ὅλους ἄσπρο ψῆφο, εἰς ὅλους λέτε Ναι,
και ὕστερα γελάτε μ' αὐτοὺς 'στὸν καφρενέ.

Μὴν ἤσαστε, ἀδέρφια, χαζὰ κουφαϊδόνια...
πηγαίνετε παρέα εἰς ὅλων τὰ σκαλόνια,
καλὰ νὰ λέρ' σ' ὅλους και τὸ 'δικό σας στόμα,
κανέννας νὰ μὴ δίνη τὸ λόγο του σὲ κόμμα,
κι' εἰς ὅλων τῇ σακκουῖα ν' ἀπλώνετε τὸ χέρι·
ἕνα μονάχα κόμμα καθόλου δὲν συμφέρει.

Ψηλὰ εἰς τοὺς Δημάρχους σηκόνετε τὴ μύτη,
νὰ 'βρίζετε τὸν Σούτσο ἐμπρὸς 'στὸν Φρεκρίτη.
και εἰς τὸν Σούτσο πάλι ἐκείνον και τοὺς ἄλλους,
κι' ὅ,τι ἀκούτε λέτε ὡσὼν τοὺς παπαγάλους.
Μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ 'βγάλετε παρᾶ,
και ἡ δουλειά σας πάλι θὰ πάη μιὰ χαρά.

Ἄιντε, μωρὲ βλαμᾶκια, κι' ἡ τύχη μας ἀνοίγει·
μὰ τί κακὸ ποῦ εἶναι οἱ Δήμαρχοί μας 'λίγοι!
Τί κρίμα νᾶναι πέντε.... ἄχ! νᾶταν κι' ἄλλοι τόσοι!
Μὰ μιὰ φορὰ δὲν θάρθῃ νὰ 'βγοῦνε πεντακάσοι;

Ὡχ! τί παράδες τότε θὰ 'βλέπαμε ἀλήθεια!
'στῆς τσέπαις μας τὰ φράγκα θὰ πέφτουν σὰν βροθία.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, κι' ἂν ἦναι οἱ Δήμαρχοί μας 'λίγοι,
γιὰ τοῦτο ἴσα ἴσα κανεῖς νὰ μὴ μᾶς φύγη.
Τοῦ καθενὸς Δημάρχου χαλάσετε τὸ σπῆτι,
Ζήτω γερὸ τοῦ Σούτσου, Μελᾶ, και Φρεκρίτη.
Ζήτω και τοῦ Νταλέκου και τοῦ Καλλιφρονᾶ.....
και ἀπ' αὐτοὺς ἐλπίζω νὰ πέρουμε λιανὰ.

— Σὲ ποῦ κόμμα λοιπὸν εἰσαι;

— 'Στοῦ Μελᾶ, ἀγαπητὴ μου.

— Ἐγὼ εἶμαι μὲ τὸν Σούτσο...

— Νὰ τὸν χαίρεσαι, ψυχὴ μου.

— Και πιστεύεις πῶς θὲ νὰ βγῇ ὁ Μελᾶς σου;... τί καρδιά!

— Μὰ και σὺ θάρρεις ὁ Σούτσος πῶς θὲ νὰ βγῇ πρῶτος πάλι;

— Καλὲ βέβαια ὁ Σούτσος χωρὶς ἄλλο θὰ 'πτύχη,
και γι' αὐτὸ στοιχηματίζω...

— Ἀμμή δέ; ἂν ἔχῃς τύχη!

Τὰ γὰρ ἔχω μὲ τὸν Σούτσο τὸ νομίζω μὴ πρῶτος.
Κατακέφαλα θὰ σούρῃ, καθὼς βλέπω, ἢ ὑπερέλπει.
'Ἐλα κόμπιασε, και βλέπεις πὸς ἀπὶδρα βάζ' ὁ σάκκος...
'στὸ Δελτίο του ἄς γράψῃ και γιὰ 'μὲ ὁ Κοσσονάκος.
Να! λοιπὸν καμπόσαις, στρίγγλα...
Να! και σὺ, διαόλου βρώμα,
Ζήτω τοῦ Δημάρχου Σούτσου...
Ζήτω τοῦ Μελᾶ τὸ κόμμα!

**Καὶ ἔπειτα φωνάζομε,
πῶς δὲν διασκεδάζομε.**

Ἡ ζέσταις γιὰ τὴν Κέρκυρα, νομίζω, θὰ μᾶς πᾶνε
νὰ βροῦμε 'στὸ ραχάτι τοῦ ἐκεῖ τὸν βασιληᾶ.
ἄρχισαν ἡ βίδαις μας ὀλίγο νὰ γυρᾶνε,
κι' ἀλλοίμονο ἂν δὲν κοποῦν 'στὴ ρίζα τὰ μαλλιά!
Φρενοκομεῖτο ἡ Ἑλλάς ὁλόκληρη θὰ γίνη,
κι' ἀλλοίμονο 'στὴν τεμπελιά καὶ εἰς τὴ ῥωμιοσύνη.

Ἄρθρα μᾶς γράφουν μερικοὶ πολὺ ῥωμικτικὰ
γιὰ τόσους σκύλους ποὺ γυρνοῦν τὴ νύκτα μέσ' στοὺς δρόμους,
καὶ ὅσοι, λέγουν, δὲν φοροῦν εἰς τὸ λαϊμὸ χαλκᾶ,
πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τοὺς κειμένους νόμους.
Ὡ κύριοι, παρκαλῶ, ἀλήθεια δὲν θαρρεῖτε
ὅτι, καθὼς **ἀδέσποτοι**, θὰ ἦναι λωποδύται;

Ἐσκέφθηκες περίπατο νὰ κάμῃς μέσ' 'στὴν πόλι;
μὰ λυσσασμένη ἄμαξα 'στὸ πλαῖ σου κυλᾷ,
σοῦ κόβει τὴ μισὴ ζωὴ προτοῦ 'στὴν κόψη ὅλη,
κι' ὁ ἄμαξας τῆς ὕστερα γι' αὐτὸ χαμογελᾷ.
Δὲν φθάνει τοῦτο, μὰ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ ρεζιλίνι,
σοῦ καταφέρνει καὶ δυὸ τρεῖς μὲ ἓνα καμουτσίκι.

Ἐπῆγες 'στὰ Ὀλύμπια μελόδραμα γλυκὺ
ν' ἀκούσης σὰν φιλόμους ποῦ εἶσαι καὶ σ' ἀξίζει;
νὰ! ἡ ὀρχήστρα τοῦ Δερσέν προβάλλει ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ Ριγκολῶ καὶ δάνεια καὶ χρέη σοῦ θυμίζει.
Σὲ πιάνουνε τὰ νεῦρά σου, ὥσ' ἂν σκυλὶ κακιδόνει,
σπκράξεις, ἀπελπίζεις, θυμόνεις, ξεθυμόνεις.

Μὰ μέσ' στὸν τόσ σου θυμὸ σηκώνετ' ἡ σκηνή,
καὶ ἡ κοτράλιτο ἄγρια σὰν Ἡρακλῆς πετάει,
τὰ χέρια σὰν φουρνόξυλα αἰώνια κουνεῖ,
τὰ γάλα μάτια τῆς γουρλόνει νὰ σὲ φάη.
ἡ μπαμπούλας φοβερός τὸ στόμα τῆς ἀνοίγει,
σὲ πιάνει φόβος πανικός, καὶ ὅπου φύγει-φύγει.

Ξεχνᾷς ἀπὸ τὸ φόβο σου κι' αὐτὸν τὸν Ριγκολῶ,
καὶ φεύγεις ἀπ' τὸ θέατρο περίπατο νὰ κάμῃς,
χωρὶς νὰ θέλῃς βροῖσκεσαι εἰς τῆς κυρῆς Μπουλῶ,
καὶ κάθεσαι ἀμέριμνος ὀλίγο ν' ἀνασάνῃς.
Τὰ τραπέζοκροτήματα, τὰ φόρα, κι' ἡ ἀντάρα
σοῦ χάρισαν γιὰ μὴ στιγμὴ τελεία κουφαμάρα.

Καὶ φεύγεις τότε κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀφοῦ σὲ ξεκουφάνῃ,
μὰ ἔξαφνα.... ὦ ὦψτε Θεέ! ὦ μαρκησία!
μία φωνὴ σπκρακτική εἰς τοὺς αἰθέρας φθάνει,
κι' ἀμέσως σὲ κατέλαβε φρικτὴ πκρχλυσία.

Καὶ σταματᾷς καὶ γύρω σου κυττάζεις τρομασμένος,
μήπως προβάλλῃ πουθενὰ κανέναν λυσσασμένον,

Ἄ! μὴ φοβᾶσαι, κύριε, ἐννόησα τί εἶνε·
δὲν βλέπεις τὸν Ἀπόλλωνα πῶς λάμπει 'στὸ σκοτάδι;
'στὸ ἐθνικὸν τὸν θέατρον πηγαίνουν αἱ Ἀθῆναι
ν' ἀκούσουνε καμμιὰ φορὰ καὶ τὸν Ἀλεξιάδη.
Φόνοι, σφαγαί, λιγοθυμαί, καὶ Μάρθαις καὶ Μαρλαίς,
καὶ κλαῖν ἀπὸ συγκίνησι εὐαίσθηταις κυρίαις.

Καὶ ἔμπαίνεις 'στὸν Παράδεισο μὲ μὴ κρυφὴ ἐλπίδα
ὅτι κανεὶς τὰς σκέψεις σου δὲν θέλει ἐνοχλήσει,
παρὰ σὲ κάθε δυὸ λεπτὰ καμμιὰ γερμανίδα,
ποῦρχεται μὲ τὸ δίσκο τῆς νὰ σὲ φορολογήσῃ.
Μονάχος σου θὰ κάθεσαι, μονάχος θὰ κυττάζῃς,
θὰ πέρνῃς ὕπνους, θὰ ξυπνᾷς, καὶ πάλι θὰ νυστάζῃς.

Ὁ ὑπνρέτης ἔφθασε. — Τί θέλεις; — Παγωτό...
καὶ ἔρχεται τὸ παγωτὸ νερόπλυμα μὲ χιόνι,
μὰ πρὶν τὸ φᾶς σοῦ ἔρχεται νὰ κάμῃς ἐμετό,
καὶ στὴν κοιλίᾳ κοφίματ' ἀρχίζουσιν καὶ πόνοι.
— Μὰ τ'εἶν' αὐτά; μοῦ χάλασες, τοῦ λέγεις, τὸ στομάχι!
κι' ἐκεῖνος εἰς ἀπάντησιν σοῦ γύρισε τὴ ράχη.

Καὶ φεύγεις τότε ἄρρωστος καὶ πᾶς νὰ κοιμηθῇς
μὲ ἥσυχον συνειδήσι, κατευχαριστημένος,
μ' ἀπ' τὰ μπαλκόνια ποῦ περνᾷς, προτοῦ νὰ τὸ σκεφθῇς;
ἀπὸ τὰ πόδια ὡς 'στὰ μαλλιά εὐρέθηκες λουσμένος.
Ἄν τοὺς μιλήσῃς, σ' ἀπαντοῦν σὰν εὐγενεῖς βαρῶνοι:
— Σὲ καταβρέχω, κύριε, εἶσαι γεμάτος σκόνι.

Καὶ πέρτεις 'στὸ κρεβάτι σου — κορτοῖ, κουνούπι, φύλλοι,
καντροίλλαις εἰς τὸ σῶμά σου θαυμασία χορεύουν,
καὶ σὲ τσιμποῦν καμμιὰ φορὰ ἀδελφικὰ σὰν φίλοι,
καὶ λωποδύται καὶ αὐτοὶ τὸν ὕπνο σου σοῦ κλέβουν.
Καὶ ἔπειτα μὲ ὅλ' αὐτὰ, ἀχάριστε, φωνάζεις
εἰς τὰς Ἀθῆνας: τὰς κλεινὰς πῶς δὲν διασκεδάζεις.

Σὲ φίλῳ ἐκαταστάσας

φίλος σου πιστός..... Παννίκης.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γράφετο
μὲς 'στοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κἀποὺς τορναδόρους.